

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 316/19	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	P. B. (1)	tożsamy z zarzucanym w akcie oskarżenia	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	

<p>1. W nocy z 18/19 kwietnia 2019 roku G. S. wraz ze swoim kolegą A. F. spożywał alkohol na promenadzie jeziora F. w W.. W pobliżu ich zebrała się grupa osób, która także spożywała alkohol - w tym D. M., K. W., E. T., K. O., D. K., Ł. P., P. K. (1), T. K. oraz P. B. (1). W pewnym momencie T. K. i P. B. (1) odłączyli się od grupy i podeszli do G. S. i A. F., pytając, czy „mają coś do palenia”. G. S. i A. F. zaprzeczyli, a odchodząc P. B. (1) kopnął rower należący do A. F.. G. S. zwrócił mu uwagę, mówiąc: „jak tak można, co to za porządki”. Wówczas P. B. (1) zapytał „kto to powiedział”. G. S. przyznał się, że to on. Wówczas P. B. (1) podbiegł do G. S. i uderzyła go pięścią w twarz. Następnie P. B. (1) i inni co najmniej dwaj nieustaleni mężczyźni z grupy zadawali uderzenia G. S. i A. F.. Osoby te działając wspólnie i w porozumieniu uderzały G. S. pięściami w głowę i twarz, narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 kk. K. O. i D. M. krzychały, by przestali. Gdy G. S. upadł na ziemię, P. B. (1) i inne osoby przestały ich bić i odeszły.</p> <p>G. S. doznał obrażeń w postaci złamania</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego P. B. (1)</p> <p>zeznania świadka G. S.</p> <p>zeznania świadka A. F.</p> <p>zeznania świadka D. M.</p> <p>zeznania świadka K. W. w części</p> <p>zeznania świadka E. T.</p> <p>zeznania świadka K. O. w części</p> <p>zeznania świadka D. K. w części</p> <p>zeznania świadka Ł. P. w części</p> <p>zeznania świadka P. K. (1)</p> <p>protokoły badania stanu trzeźwości A. F., G. S., Ł. P., D. M., E. T., P. B. (1), T. K., K. W., K. O., D. K., P. K. (1)</p> <p>protokół okazania wizerunku A. F.</p> <p>protokół okazania wizerunku G. S.</p> <p>protokół okazania osoby</p> <p>dokumentacja fotograficzna</p> <p>dokumentacja medyczna</p> <p>opinia sądowo-lekarska wraz z opinią uzupełniającą</p>	<p>k. 100, 00:06:40-00:11:38 na k. 168v-169</p> <p>k. 36v-37, 76-77, 00:13:57-00:43:55 na k. 169-170v</p> <p>k. 41-42, k. 74v, 00:45:50-01:02:51 na k. 171-172</p> <p>k. 58v, 01:05:11-01:12:24 na k. 172-172v</p> <p>k. 82, 01:18:59-01:24:29 na k. 173-173v</p> <p>010:25:25-01:31:22 na k. 173v-174</p> <p>00:04:55-00:09:15 na k. 190v-191</p> <p>k. 85v, 00:02:08-00:08:38 na k. 198-199</p> <p>k. 88v, 00:12:10-00:17:53</p> <p>00:02:35-00:10:19 na k. 210v</p> <p>k. 3-6, k. 16-24</p> <p>k. 74-75</p> <p>k. 76-77</p> <p>k. 117-118v</p> <p>k. 7-11v, k. 26-32v</p> <p>k. 38</p> <p>k. 52-53, k. 105-105v</p>	
--	--	--	--

<p>kości jarzmowej lewej, wymagającej leczenia operacyjnego, naruszające czynności narządu ciała tj. narządu żucia, na okres powyżej 7 dni.</p>			
<p>2. P. B. (1) nie był karany przed popełnieniem zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu.</p> <p>Wyrokiem Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 26 maja 2021 roku wydanym w sprawie II K 199/20 P. B. (1) za czyn z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk popełniony w dniu 11 lipca 2020 roku (prawomocny z dniem 03 czerwca 2021 roku) został skazany na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres 5 lat tytułem próby, karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej grzywny za równoważną kwocie 20 złotych, zobowiązany do wykonywania w okresie próby pracy zarobkowej, oddany pod dozór kuratora, zobowiązany do uiszczenia zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonego w kwocie 8000 złotych oraz obciążony kosztami postępowania.</p>	<p>Informacja z Krajowego Rejestru Karnego</p> <p>fakt znany z urzędu</p>	<p>k. 209</p>	

<p>3. P. B. (1) posiada polskie obywatelstwo, legitymuje się wykształceniem gimnazjalnym,, pracuje i z tego tytułu uzyskuje dochód w wysokości 1800-2000 zł miesięcznie, jest bezdzietnym kawalerem (spodziewa się dziecka), nie ma majątku, nie był i nie jest leczony psychiatrycznie</p>	<p>dane osobowe podane przez oskarżonego na rozprawie</p>	<p>00:00:56 – 00:04:46 na k. 168v</p>	
<p>1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>2. OCENA DOWODÓW</p>			
<p>2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach uznania dowodu</p>	
<p>1.1.1</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego P. B. (2) w części</p>	<p>Wyjaśnienia oskarżonego P. B. (2) zasługują na danie im wiary jedynie w części. P. B. (1) wskazał, że w dniu zdarzenia spożywał z innymi osobami alkohol nad jeziorem F. w W.. Składając</p>	

		<p>wyjaśnienia przed Sądem przyznał, że raz uderzył G. S.. Wyjaśnienia w tym zakresie znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadka G. S., świadka A. F., jak i w protokołach badania stanu trzeźwości, protokołach okazania wizerunku, jak i protokole okazania osoby.</p>	
1.1.1	zeznania świadka G. S.	<p>Zeznania G. S. zasługują na danie im wiary w całości. Uwadze Sądu nie uszło, że G. S. składając zeznania przez Sądem nie pamiętał dokładnie szczegółów zdarzenia. Wynika to bezsprzecznie z upływu czasu jaki minął od zdarzenia. Z relacji pokrzywdzonego wynika jednak, że gdy wraz z A. F. przebywali nad jeziorem F. w W., z grupy znajdującej się w pobliżu osób podeszło do nich dwóch mężczyzn. Zwrócił uwagę osobie, która kopnęła rower jego kolegi. Wówczas jeden z mężczyzn uderzył go z pięści w twarz. Następnie dołączyły też inne osoby z grupy i zaczęły ich uderzać. G. S. podał, że wśród tych osób bez wątpienia był P. B. (1). Podczas czynności okazania (co miało miejsce w niedługim czasie po zdarzeniu) G. S. rozpoznał P. B. (1) jako osobę, przez którą na pewno raz został uderzony oraz T. K. jako jedną z dwóch osób, które podeszły do nich i pytały o palenie. Na sali rozpraw także</p>	

		<p>rozpoznał oskarżonego jako jednego ze sprawców pobicia. Podkreślić należy, że oskarżony w swoich wyjaśnieniach potwierdził, że uderzył pokrzywdzonego.</p> <p>Generalnie jednak G. S. w toku całego postępowania nie był jednak w stanie wskazać konkretnie ról znajdujących się tam mężczyzn. Nie dziwi to jednak, mając na uwadze dynamikę, jak i czas (pora nocna) i miejsce (nieoświetlona ścieżka nad jeziorem) zdarzenia.</p> <p>Sąd w całości uznał za wiarygodne również zeznania G. S. w części dotyczącej odniesionych przez niego obrażeń, które znajdują potwierdzenie w dokumentacji medycznej pokrzywdzonego, jak i opinii biegłego.</p>	
1.1.1	zeznania świadka A. F.	<p>Sąd obdarzył walorem wiarygodności zeznania świadka A. F.. Jego relacja w zasadzie koresponduje z zeznaniami G. S.. Zauważyć także należy, że A. F. sam został zaatakowany, nie mógł on dokładnie obserwować, co dzieje się z G. S.. Przez Sądem nie pamiętał dokładnie szczegółów zdarzenia. Wynika to bezsprzecznie z upływu czasu jaki minął od zdarzenia. Podczas okazania A. F. rozpoznał P. B. (1) jako osobę, która podeszła do G. S. i uderzyła go z pięści w</p>	

		<p>twarz. W tym momencie sam nie był atakowany, a zatem bezsprzecznie mógł widzieć, kto jako pierwszy zaatakował jego kolegę.</p>	
1.1.1	<p>zeznania świadka D. M.</p>	<p>Zeznania świadka D. M. zasługują na danie im wiary w części. Potwierdziła, że w dniu zdarzenia umówiła się z K. O., E. T. i P. K. (1). Spotkali K. W., D. K., P. B. (1), T. K. oraz chłopaka o pseud. G.. Wszyscy poszli na promenadę jeziora F.. Widziała kilka metrów dalej dwóch chłopaków. Z zeznań D. M. wynika, że do G. S. i A. F. podeszli koledzy, w których towarzystwie była, że się szarpali. Nie widziała, kto kogo uderzał. Poszła z K. O., żeby ich rozdzielić. składając zeznania przez Sądem nie pamiętał dokładnie szczegółów zdarzenia. Niemniej jednak wynika to z pewnością z upływu czasu od dnia zdarzenia. W tej części zeznania jej korelował z zeznaniami świadków G. S. i A. F..</p>	
1.1.1	<p>zeznania świadka E. T.</p>	<p>Zeznania świadka E. T. zasługują co do zasady na danie im wiary. Potwierdził, że tego dnia był z P. K. (1), D. M., K. O.. Spotkali grupę znajomych, w tym P. B. (1), K. W., D. K.. Z ich grona ktoś się oddalał, nie zwracał na to uwagi, nie pamięta. Zeznał też, że słyszał jakieś krzyki.</p>	

		To czy podchodził do pokrzywdzonego i brał udział w jego pobiciu nie ma znaczenia w niniejszym postępowaniu – niniejsza sprawa dotyczy jedynie P. B. (1).	
1.1.1 1.1.1 1.1.1 1.1.1 1.1.1.	zeznania świadka K. O. w części zeznania świadka K. W. w części zeznania świadka D. K. w części zeznania świadka Ł. P. w części zeznania świadka P. K. (1) w części	Zeznania świadka K. O., K. W., D. K., Ł. P. i P. K. (2) zasługują na danie im wiary jedynie w zakresie, w jakim potwierdzili, że w dniu zdarzenia znajdowali się nad jeziorem F. w W., gdzie spożywali alkohol w grupie osób. Poza nimi była jeszcze D. M., E. T., T. K. i P. B. (1). Zeznania w tej części korelują ze sobą i nie budzą wątpliwości Sądu, każda z tych osób potwierdziła, że w tym czasie znajdowała się nad jeziorem F. w W..	
1.1.1 1.1.1 1.1.1 1.1.1 1.1.1 1.1.1 1.1.2	protokoły badania stanu trzeźwości A. F., G. S., Ł. P., D. M., E. T., P. B. (1), T. K., K. W., K. O., D. K., P. K. (1) protokół okazania wizerunku A. F. protokół okazania wizerunku G. S. protokół okazania osoby dokumentacja fotograficzna dokumentacja medyczna informacja z Krajowego Rejestru Karnego	Jako wiarygodne Sąd ocenił wskazane dowody z dokumentów. Brak było podstaw do podważenia ich autentyczności oraz informacji w nich zawartych. Sądu w sprawie nie zachodziły żadne okoliczności, które mogłyby podważyć ich wiarygodność.	

1.1.1	opinia sądowo-lekarska wraz z opinią uzupełniającą	<p>Opinia sądowo-lekarska wraz z uzupełniającą ją ustną opinią jest w ocenie Sądu jasna i rzetelna. Płynące z w/w opinii konkluzje były należycie uzasadnione, a Sąd przyjął je za prawdziwe w całej rozciągłości. W opinii stwierdzono, że zasinienia powstają od działania narzędzia tępego lub uderzenia o taki przedmiot a otarcia naskórka od działania narzędzia tępokrawędzistego lub uderzenia o taki przedmiot. Rana wargi z obrzękiem może być natomiast skutkiem działania zarówno narzędzia tępego jak i tępokrawędzistego. W świetle opisu zdarzenia przedstawionego przez pokrzywdzonego przyjąć zatem można, że otarcia naskórka najprawdopodobniej powstały wskutek upadku na podłoże natomiast zasinienie okolicy oczodołu i rana wargi mogły być efektem działania nieuzbrojonej pięści. Z działaniem pięści wiązać można również złamanie kości jarzmowej bowiem na tej wysokości nie stwierdzono otarć naskórka co przeczy możliwości działania obutej stopy czy uderzenia tą okolicą o podłoże. Skutki zdarzenia należy kwalifikować jako naruszając czynność narządów ciała – narządu żucia – na</p>	
-------	--	--	--

		<p>okres przekraczający 7 dni w rozumieniu odpowiedniego artykułu Kodeksu Karnego.</p> <p>W opinii uzupełniającej uwzględniono dodatkowo uzyskaną dokumentację medyczną pokrzywdzonego. Biegła jednoznacznie stwierdziła, że pozostaje ona bez wpływu na wnioski sporządzonej opinii.</p>	
<p>2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>---</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego P. B. (1) w części</p>	<p>Na wiarę nie zasługują wyjaśnienia oskarżonego P. B. (1) złożone w toku postępowania przygotowawczego, w których zaprzeczył, że uderzył P. B. (1). Są one sprzeczne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonego, w których zakwestionował to, że uderzył G. S. z taką siłą, że złamał mu kość jarzmową nie mają znaczenia w niniejszej sprawie i pozostają bez wpływu na odpowiedzialność za</p>	

		przypisane przestępstwo.	mu
---	<p>zeznania świadka K. W. w części</p> <p>zeznania świadka D. K. w części</p> <p>zeznania świadka Ł. P. w części</p> <p>zeznania świadka P. K. (1) w części</p>	<p>Na wiarę nie zasługują wyjaśnienia świadków w zakresie jakim podali, że nie kojarzą, że tego dnia ktoś został pobity, a w zasadzie o zdarzeniu dowiedzieli się od funkcjonariuszy Policji.</p> <p>Wskazać należy, że ich zeznania są sprzeczne z zeznaniami G. S., A. F., jak i D. M.. Znajdowali się oni w pobliżu G. S. i A. F. i w ocenie Sądu z zasad doświadczenia życiowego wynika, że przynajmniej byli naocznymi świadkami zdarzenia. Okoliczność, czy któryś z nich podchodził do pokrzywdzonego, i brał udział w jego pobiciu nie ma jednak znaczenia w niniejszym postępowaniu – niniejsza sprawa dotyczy jedynie P. B. (1). Ich zeznania w ocenie Sądu mogą stanowić próbę uniknięcia odpowiedzialności karnej.</p>	
---	zeznania świadka D. M.	<p>Na wiarę nie zasługują zeznania świadka D. M., w części w której twierdziła, że do G. S. i A. F. podszedł K. W., a następnie chłopak o pseud. G.. Fakt ten nie znajduje potwierdzenia w zeznaniach G. S. i A. F.. Po pierwsze świadkowie ci wskazali, że podeszły do nich od razu dwie osoby. Po drugie w trakcie okazania w sposób jednoznaczny G. S.</p>	

		wskazał, iż jedną z dwóch osób, które podeszły do nich i pytały o papierosy był T. K., natomiast A. F. rozpoznał P. B. (1).	
---	zeznania świadka K. O. w części	Na wiarę nie zasługują zeznania świadka K. O. w części, w której podała, że w czasie zdarzenia rozmawiała przez telefon. Gdy skończyła rozmowę, to ktoś jej powiedział, że była jakaś bójka. Wskazać jednak należy, że z zeznań D. M., jak i G. S. i A. F. wynika, że razem z D. M. krzyczała do osób biorących udział w zdarzeniu, żeby przestali.	
	zeznania świadka M. K.	Zeznania tego świadka nie są przydatne dla ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie. M. K. jest matką T. K., a zeznania jej dotyczą jedynie miejsca pobytu syna.	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	1	P. B. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			

Art. 158 § 1 kk stanowi, że kto bierze udział w bójce lub pobiciu, w którym naraża się człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 lub w art. 157 § 1, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

Artykuł 158 KK określa dwa odrębne typy czynów zabronionych, bójkę i pobicie, oraz ich odmiany kwalifikowane, wyróżnione w oparciu o rodzaj wywołanych skutków. Udział w bójce oznacza uczestnictwo w starciu pomiędzy co najmniej trzema osobami, które wzajemnie się atakują. Występują one w podwójnej roli, będąc zarówno napastnikami, jak i broniącymi się. Wszyscy uczestnicy takiego zdarzenia są więc sprawcami czynu zabronionego. Pobicie stanowi czynną napaść co najmniej dwóch osób na inną osobę lub osoby (grupę osób). W tym przypadku występuje wyraźny podział ról na napastników, a więc sprawców tego przestępstwa, oraz odpierającego bądź odpierających atak, będących jego ofiarami. Ustawowe znaczenie terminów bójka i pobicie nie odpowiada więc potocznemu rozumieniu

charakteru takich zdarzeń, które kojarzone są z każdym gwałtownym starciem, nawet jeśli uczestniczą w nim tylko dwie osoby. (Kodeks karny. Komentarz, red. prof. dr hab. R. S., rok 2020)

Sprawca, biorąc udział w bójce lub pobiciu, chce (*dolus directus*) bądź godzi się (*dolus eventualis*) wytworzyć swoim zachowaniem stan narażenia człowieka na bezpośrednio niebezpieczeństwo dla życia bądź zdrowia, o czym świadczy stopień intensywności podejmowanych działań oraz inne okoliczności rzutujące na poziom zaistniałego niebezpieczeństwa (wyr. SA w Lublinie z 4.2.2003 r., II AKa 178/02, OSA 2004, Nr 5, poz. 34; odmiennie B. Michalski, w: Wąsek, Kodeks karny, t. 1, 2006, s. 369–370).

Zgodnie z art. 157 § 1 kk, kto powoduje naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia, inny niż określony w art. 156 § 1, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Przepis art. 157 k.k. chroni zdrowie człowieka przed jego naruszeniem, które nie stanowi ciężkiego uszczerbku, ale inne, znacznie łagodniejsze naruszenie

czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia człowieka, który jest mierzony czasem trwania dysfunkcji ludzkiego organizmu i określany jako średni uszczerbek (§ 1) lub lekki uszczerbek (§ 2).

Za czyny umyślne o poważniejszym charakterze uznane zostały takie, które powodują naruszenie czynności ciała lub rozstrój zdrowia trwający dłużej niż 7 dni. Zostały one spenalizowane w art. 157 § 1 k.k. jako tzw. średni uszczerbek na zdrowiu. Za czyny umyślne drobniejsze uznano takie, które powodują naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż 7 dni (czyli do 7 dni włącznie). Zostały one spenalizowane w art. 157 § 2 k.k. jako tzw. lekki uszczerbek na zdrowiu. Z powyższego zestawienia wynika, że uszczerbek na zdrowiu, który nie jest ciężki i nie jest lekki, należy do kategorii średniego uszczerbku.

Spowodowanie tzw. średniego, jak również tzw. lekkiego uszczerbku na zdrowiu jest penalizowane zarówno wtedy, gdy sprawca uczynił to umyślnie, jak i wtedy, gdy uczynił to nieumyślnie. Umyślne, a więc spowodowane z zamiarem bezpośrednim lub ewentualnym

naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia na okres powyżej 7 dni jest penalizowane w art. 157 § 1 k.k. i opatrzone najsurowszą sankcją. Łagodniejszą sankcją jest zagrożone umyślne spowodowanie dysfunkcji narządu ciała lub rozstroju zdrowia przez okres do 7 dni, które jest penalizowane w art. 157 § 2 k.k. Nieumyślne, tj. niezamierzone przez sprawcę, lecz popełnione z powodu niezachowania należytej ostrożności w obchodzeniu się z dobrem chronionym naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia innego człowieka o charakterze zarówno lekkim, jak i średnim, jest penalizowane wspólnie w art. 157 § 3 k.k. i zagrożone tą samą sankcją.

Ze zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego bezsprzecznie wynika, że oskarżony w nocy z 18/19 kwietnia 2019 roku przebywał wraz z grupą osób na promenadzie jeziora F.. W tym samym miejscu przebywał G. S. i A. F.. W pewnym momencie P. B. (1) zaatakował G. S. a inne nieustalone osoby dołączyły do niego. Osoby te działając wspólnie i w porozumieniu pobiły G. S., narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku

określonego w art. 156 § 1 kk. P. B. (1) w swoich wyjaśnieniach potwierdził, że uderzył G. S.. Pokrzywdzony został zaatakowany i bez wątpienia był stroną, która nie była aktywna. Otrzymywał on uderzenia dopóki nie upadł na ziemię. Podkreślić należy, że całe zajście było bardzo dynamiczne. Uderzenia pięścią niewątpliwie stwarzały ryzyko ciężkich uszkodzeń ciała, w szczególności mając na uwadze fakt, że były skierowane w okolice głowy o czym świadczą również odniesione przez pokrzywdzonego obrażenia.

W wyniku zdarzenia pokrzywdzony doznał obrażeń w postaci złamania kości jarzmowej lewej, wymagającej leczenia operacyjnego, naruszając czynności narządu ciała tj. narządu żucia, na okres powyżej 7 dni. Okoliczność ta nie budzi wątpliwości i znajduje potwierdzenie w zeznaniach G. S., jego dokumentacji medycznej jak i opinii sądowo-lekarskiej i opinii ją uzupełniającej.

Wskazać należy, że P. B. (1) w swoich wyjaśnieniach zakwestionował to, że jego uderzenie spowodowało złamanie kości jarzmowej u G. S.. Zwrócić jednak należy uwagę, że w literaturze podkreśla

się, że penalizacja uczestnictwa w bójce lub pobiciu pozwala na ominięcie typowych dla takich zdarzeń trudności dowodowych związanych z przypisaniem poszczególnym ich uczestnikom konkretnych skutków, które nastąpiły, nie ma bowiem konieczności wskazania, który ze sprawców zadał cios przesądzający o surowszej kwalifikacji prawnej ze względu na zaistniałe następstwa. Odpowiedzialność karna jest zatem uzależniona wyłącznie od ustalenia, jaki charakter miało konkretne zdarzenie, a więc czy było bójką czy pobiciem, oraz od tego, czy dana osoba w zdarzeniu tym uczestniczyła i jaki był charakter tego uczestnictwa. Ustalenia, przy braku skutków z art. 158 § 2 lub 3 KK, wymaga także to, czy dynamika, intensywność zdarzenia była na tyle duża, że wywołało ono stan bezpośredniego niebezpieczeństwa utraty życia lub wystąpienia skutków z art. 156 § 1 lub 157 § 1 KK (L. Gardocki, Przepisy przeciwko życiu i zdrowiu, w: Andrejew, Kubicki, Waszczyński, System prawa karnego, t. IV, cz. 1, 1985, s. 456).

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala w ocenie Sądu na przyjęcie, że

oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu umyślnie z zamiarem bezpośrednim. P. B. (1) bez wątpienia zdawał sobie sprawę z karalności zarzucanego mu czynu. Oskarżony dopuścił się opisanego wyżej zachowania mając zamiar wyrządzenia pokrzywdzonemu szkody. Oskarżony był świadomy, że jego zachowanie jest naganne, a mimo to się na to godził. Oskarżony zdawał sobie sprawę z podjętych działań, zdając sobie sprawę, że pobicie zagraża bezpośrednio życiu lub w poważnym stopniu zdrowiu człowieka. Z opinii biegłego wynika, że w wyniku pobicia pokrzywdzony doznał obrażeń, które należy kwalifikować jako naruszające czynności narządów ciała na okres przekraczający 7 dni. Przy tym, w niniejszej sprawie nie zachodzą żadne okoliczności wyłączające bezprawność oraz winę, a zatem oskarżonemu można zasadnie można było przypisać sprawstwo w odniesieniu do dokonanego przez niego występku.

3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem

Zwiężle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwiężle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwiężle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwiężle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwiężle o powodach umorzenia postępowania			
	3.5. Uniewinnienie		
Zwiężle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwiężle o powodach uniewinnienia			
4. KARY, ŚRODKI KARNE, PRZEPADEK, ŚRODKI KOMPENSACYJNE I ŚRODKI ZWIĄZANE Z PODDANIEM SPRAWCY PRÓBIE			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności

P. B. (1)	1 2 3 4 5 6 7	<p>- w myśl art. 11 § 3 kk, jeżeli czyn wyczerpuje znamiona określone w dwóch albo więcej przepisach ustawy karnej, sąd skazuje za jedno przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów i wymierza karę na podstawie przepisu przewidującego karę najsurowszą, co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu innych środków przewidzianych w ustawie na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów, w związku z czym Sąd wymierzył oskarżonemu karę na podstawie art. 157 § 1 kk, który przewiduje zagrożenie karą pozbawienia wolności do lat 5 (omyłkowo w punkcie 1 sentencji wyroku, jak podstawę skazania wskazano art. 158 § 1 kk),</p> <p>- wymierzając oskarżonemu karę Sąd miał na uwadze dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk, a także w art. 54 § 1 kk. Oskarżony w rozumieniu art. 115 § 10 kk jest bowiem osobą młodocianą. Sąd kierował się przede wszystkim tym, aby sprawcę wychować. W przypadku sprawców nieletnich i młodocianych zatem ustawodawca wyraźnie daje pierwszeństwo dyrektywie prewencji indywidualnej (postanowienie SN z 30.03.2017 r., III</p>
-----------	---------------------------------	--

KK 395/16, LEX nr 2259784). Nie oznacza to jednak automatycznej pobłażliwości dla sprawców nieletnich i młodocianych in genere, ponieważ kara musi być dobrana odpowiednio do „potrzeb” sprawcy w zakresie oddziaływań wychowawczych (Wróbel [w:] Wróbel, Zoll I/2, s. 87–88; Konarska-Wrzosek [w:] Stefański, Kodeks, s. 437; wyrok SN z 23.04.1981 r., I KR 51/81, OSNKW 1981/10, poz. 53). (B. M. i in., Kodeks karny. Komentarz aktualizowany, O.: LEX/el. 2020)

- w ocenie Sądu orzeczona kara 10 miesięcy pozbawienia wolności spełni cele wychowawcze i zapobiegawcze względem oskarżonego. Orzeczona kara będzie stanowiła dolegliwość adekwatną do popełnionego czynu, uświadomi oskarżonemu jego społeczną szkodliwość oraz skłoni go do przestrzegania porządku prawnego. Pozwoli mu przemyśleć swoje dotychczasowe postępowanie i wdroży przez to do przestrzegania porządku prawnego

- w ocenie Sądu wysokość wymierzonej kary jest zasadna i adekwatna do całokształtu okoliczności ujawnionych w sprawie i odpowiada wymogom prewencji ogólnej, spełniając potrzeby w

zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa

- Sąd wymierzając karę miał na uwadze znaczny stopień winy oskarżonego. Oskarżony jest osobą dorosłą, nie zachodzą jakiegokolwiek wątpliwości co do jego poczytalności, wobec czego w czasie czynu mógł w pełni rozpoznać jego znaczenie i pokierować swoim postępowaniem

- oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu Sąd miał na uwadze dyrektywy określone w art. 115 § 2 kk. Sąd uznał, że stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez P. B. jest wyjątkowo wysoki, w szczególności z uwagi na charakter dóbr, przeciwko którym przypisane oskarżonemu przestępstwo było skierowane – życie i zdrowie, jak również motywację sprawcy i postać zamiaru. Przyczyną całego zdarzenia, było zwrócenie uwagi oskarżonemu przez pokrzywdzonego, że kopnął rower należący do A. F., nie sposób wytłumaczyć zachowania oskarżonego. Sąd, ważąc względem oskarżonego wymiar kary, wziął także pod uwagę szkodę, jaką doznał pokrzywdzony

- jako okoliczność łagodzącą Sąd wziął

pod uwagę fakt, że oskarżony wyraził skruchę i przeprosił pokrzywdzonego G. S.,

- jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował fakt, że P. B. (1) zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc pod wpływem alkoholu

- zgodnie z art. 69 § 1 kk, zawieszając P. B. (1) wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd zważył na to, że jej wymiar nie przekracza 1 roku, w czasie popełnienia przestępstw oskarżony nie był skazany na karę pozbawienia wolności oraz że jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa

- Sąd miał na uwadze także przesłanki wskazane w art. 69 § 2 kk. Sąd wyraża przekonanie, że wykonanie kary bezwzględnej pozbawienia wolności nie jest niezbędne dla resocjalizacji oskarżonego. W ocenie Sądu, P. B. (1) nie można uznać za osobę, która wchodzi stale w konflikt z prawem i wymaga izolacji z uwagi na stwarzane niebezpieczeństwo. Co więcej, warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności nie oznacza, że oskarżony pozostanie bezkarny. W

przypadku
nieprawidłowego
przebiegu wyznaczonego
okresu próby, zawsze
będzie można zarządzić
wykonanie oskarżonemu
kary pozbawienia
wolności. W ocenie Sądu,
sam fakt skazania oraz
możliwość zarządzenia
wykonania kary
pozbawienia wolności
skłoni oskarżonego do
przemyślenia swego
postępowania oraz do
powrotu na drogę
poszanowania porządku
prawnego

- na podstawie art. 70
§ 2 kk Sąd wyznaczył
okres próby na 5
lat. W ocenie Sądu,
wskazany okres próby jest
konieczny do osiągnięcia
celu instytucji probacji,
jak również pozwoli
zweryfikować trafność
prognozy
kryminologicznej
postawionej wobec
oskarżonego, a
jednocześnie
skontrolować postawę i
zachowanie oskarżonego
w tym czasie

- na podstawie art. 72
§ 1 pkt 4 kk Sąd
zobowiązał oskarżonego
do wykonywania pracy
zarobkowej.
Ustabilizowanie życia
zawodowego będzie
służyło pozytywnemu
przebiegowi okresu próby
w przypadku oskarżonego

- na podstawie art. 72
§ 1 pkt 5 kk Sąd

zobowiązał oskarżonego do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu dla wzmożenia kontroli zachowania oskarżonego w okresie próby

- na podstawie art. 73 § 2 kk Sąd oddał oskarżonego w wyznaczonym okresie próby pod dozór kuratora sądowego. Zgodnie z w/w przepisem, w okresie próby warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności obowiązkowy jest dozór kuratora wobec młodocianego sprawcy przestępstwa umyślnego

- na podstawie art. 71 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego karę 100 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej grzywny za równoważną kwocie 20 złotych

- orzekając grzywnę obok kary pozbawienia z warunkowym zawieszeniem jej wykonania Sąd miał na uwadze to, że będzie ona stanowiła realną dolegliwość dla oskarżonego, a przez to wpłynie na przestrzeganie przez niego porządku prawnego

- ustalając ilość stawek dziennych kary grzywny Sąd wziął pod uwagę omówione powyżej okoliczności łagodzące i obciążające, zaś wysokość stawki dziennej tej kary

- dochody, warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe oskarżonego

- w realiach niniejszej sprawy orzeczona grzywna będzie w ocenie Sądu jedyną faktyczną dolegliwością związaną ze skazaniem oskarżonego za popełnione przestępstwo, bowiem nie można zakładać, że w przyszłości dojdzie do zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego, co do którego, przynajmniej na etapie rozpoznania sprawy i wyrokowania, istniała pozytywna prognoza kryminologiczna

- na podstawie art. 46 § 1 kk Sąd orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego G. S. tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę kwotę 5000 zł

- Sąd miał na uwadze, że szkody niemajątkowej nie sposób wyrównać za pomocą świadczeń pieniężnych, lecz zadośćuczynienie w orzeczonym zakresie powinno chociaż w pewnym zakresie złagodzić ujemne przeżycia pokrzywdzonego

ZAWARTE W WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
6. INNE ZAGADNIENIA			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			
7. KOSZTY PROCESU			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
8 9	<p>Sąd zasądził od Skarbu Państwa na podstawie § 17 ust. 2 pkt 3, § 20 i § 4 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 3</p>		

października 2016 r. (tekst jednolity Dz. U. z 2019 r. poz. 18) na rzecz adw. A. K. kwotę 1033,22 złotych w tym podatek VAT w wysokości 23 % tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu udzielonej P. B. (1)

Na podstawie art. 627 kpk i art. 624 § 1 kpk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie kwotę 180 złotych opłaty oraz zwolnił oskarżonego od ponoszenia wydatków, którymi obciąża Skarb Państwa. Mając na uwadze sytuację materialną oskarżonego, Sąd zasądził wobec niego jedynie część kosztów procesu (opłatę), zwalniając go z tego obowiązku w pozostałym zakresie.

8. PODPIS